

ning, hvor Kommunerne ogsaa bidrage, bliver en Sag for sig; det er jo muligt, man kan komme den Vej ud, det skal jeg ikke omtale. Men jeg synes, det vil være uretfærdigt at ordne det kommunalt, thi om Kommunen yder Bidrag eller ikke, kommer jo an paa, hvor stort Hjerte de til enhver Tid siddende Byraadsmedlemmer have, og naar Bidragene ikke refunderes, hvad de jo ikke vilde blive, hvis man skulde ordne Sagen rent kommunalt, vil det allerede af Hensyn til at Arbejderne i alle Kommunerne gennem direkte og indirekte Skatter yde deres Bidrag til Statens Husholdning, være ganske urigtigt at ordne Sagen kommunalt og derigennem afskære Arbejderne i enkelte Kommuner fra at faa Del i denne Understøttelse.

Jeg skal hermed anbefale Forslaget til hurtig Fremme, og jeg er aldeles ikke enig med det ærede Medlem for Vraa (Thomas Larsen), naar han saa stærkt slog fast, at vi nu burde vente, indtil Invaliditetskommissionen er færdig. Det er jo ganske rigtigt, at Kommissionen ogsaa har faaet den Opgave overgivet at undersøge Arbejdsløshedsspørgsmaalet. Den fik den efter adskillige Omstændigheder, og nu har den naturligvis Opgaven, men det er jo af den Slags Ting, som helst skulde ordnes nogenlunde hurtigt. Jeg ved ikke, hvad det er for Materiale, man i Grunden vil have, som man ikke har, og som er nødvendigt for at bedømme, paa hvilken Maade, man skal gaa frem. Der foreslaas her til en Begyndelse 120,000 Kr. Det er naturligvis for lidt, men det er en Begyndelse, og bliver man i Udvalget enig om at forhøje det, er det jo bedre. Men jeg ser aldeles ikke, at vi kunne komme denne Sag meget nærmere ved at behandle den i Kommissionen, end vi kunne komme den i et Udvalg indenfor Rigsdagen. Sagen ligger ganske moden til Plukning.

Det forekommer mig dog, at det ærede Medlem for Vraa (Thomas Larsen) udtrykte sin Opfattelse af det Udvalgs Udtalelser, som i Fjor havde Sagen til Behandling, lidt anderledes, end jeg har opfattet dem. Saa vidt jeg mindes, stod der i Udvalgets Beretning, at Udvalget erkender, at Kommissionen har særlige Betingelser for at kunne løse den Opgave og mulig i en nær Fremtid vil fremsætte hertil sigtende Forslag. Saadan noget stod der vistnok, og Hensigten med, at der staa noget saadant i en Udvalgsberetning, er naturligvis den, at man vil fremskynde det Arbejde, Kommissionen

har for, idet man naturligvis i øvrigt erkender, at en saadan Kommission kunde have Betingelser for at løse Opgaven. Men naar man har Valget imellem at vente, vente længe paa Sagen, maaske faa den pyntet og pudset i mange forskellige Retninger, men først efter at der er gaaet et Tidsrum spildt til Skade for de arbejdsløse, og saa at sluge Forslaget nu, saa forekommer det mig, at vi hellere maatte gøre det sidste, selv om det skulde være mere raat, end mange ønske, det skulde være, end vente indtil vi fik dette pudsede Forslag fra Kommissionen. Jeg vil derfor meget henstille, at man tager denne Opgave fra Kommissionen og søger at løse Spørgsmaalet saa hurtigt som muligt, ved at vi igennem et Folketingsudvalg gjorde Sagen færdig fra os og fik den op i Landstinget. Lad os saa se, hvad det vil gøre ved den, men den burde i alt Fald, synes jeg, ikke strande paa nogen som helst Uvillie eller Formaliteter fra Folketingets Side. Den Opgave, som Kommissionen har faaet med Hensyn til Arbejdsløshedsspørgsmaalet, har den jo faaet som et Sideformaal, ikke som et Hovedformaal. Den fik den, fordi der den Gang ikke syntes at være nogen anden Vej at komme ud. Jeg vil dog antage, at der er en anden Vej at komme ud, nemlig den at tage Forslaget, som det her foreligger, idet vi søge at ændre de grove Fejl, vi maatte finde deri, men i øvrigt gøre det færdigt fra vor Haand, saa snart som muligt, for at det kunde blive til Lov.

Dermed skal jeg paa det allervarmeste anbefale, at dette Forslag, selv om det ikke er det, jeg synes bedst om, maa nyde den allerhurtigste Fremme her i Folketinget, at saavel den højtærede Minister som Folketingets Medlemmer ville stille sig velvillige dertil, saaledes at de, som skulde nyde godt deraf, nemlig de arbejdsløse, maa faa noget og faa det snarest muligt.

Zahle: Efter den indgaaende Kritik over det foreliggende Forslag, som vi have hørt fra den sidste ærede Taler, og til hvis saglige Bemærkninger jeg paa mange Omraader kan slutte mig, kan jeg fatte mig i den største Korthed. Jeg ønsker blot at sænke Kaarden for de sociale Bestræbelser, som ligge til Grund for dette Forslag, og udvise skyldig Honnør overfor den Mindretalsgruppe her i Tinget, som indbringer Forslag Aar paa Aar for at søge løst et saa stort og gennemgribende socialt Spørgsmaal som det, der søges løst